

ske være et problem med en lang børnepasningsorlov.

Men når vi taler om dem, der er på arbejdsmarkedet, dem, der er i gang med det, som jeg vil opfatte som en karriere på arbejdsmarkedet, mener jeg ikke, at ministeren har en god sag i forhold til at kunne sige så håndfast, som det blev gjort i Politiken den 5. marts, at det direkte skader kvinders karriere at tage børnepasningsorlov.

Formanden for Børnerådet, Jytte Juul Jensen, er jo også inde på, at det måske ligefrem kan give fornyet energi og kræfter – det kan jo så gælde både fædre og mødre i øvrigt, men altså også kvinderne – at tage børnepasningsorlov og så vende tilbage til arbejdsmarkedet igen.

Jeg synes uanset ligestilling, uanset hvor mange procent fædre, hvor mange procent mødre der tager børnepasningsorlov, at det absolut vigtigste signal en ligestillingsminister kan sende til den danske befolkning, til forældrene – igen uanset køn – er, at det vigtigste dog er at drage omsorg for ens børn, at tage sig tid til ens børn, og det er ikke det signal, ministeren sender, i øvrigt efter min mening uden belæg og dokumentation herfor, når hun siger, at det skader kvindernes karriere at tage lang børnepasningsorlov.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil spørge ligestillingsministeren, om hun finder ligestillingen mellem mænd og kvinder mere vigtig end hensynet til børnene? For det er vel det, der er essensen i det. Det er vel da rigtig nok, at det muligvis kan skade kvinders karriere, at de er noget væk fra arbejdsmarkedet i nogle få år ud af et langt arbejdsliv, men er ministeren ikke bekendt med, at man i Island har en barselorlov, der er 50 pct. længere end den danske, at man i Norge har en barselorlov, der er 100 pct. længere end den danske, og at man i Sverige har en barselorlov, der er 150 pct. længere end den danske?

Og mener ministeren, at ligestilling er længere tilbage i Island, i Sverige og i Norge? Jeg mener at vide, at kvindernes beskæftigelse og erhvervsfrekvens er meget høj og mindst lige så høj som i Danmark.

Ministeren for ligestilling (Lotte Bundsgaard): Først vil jeg gerne sige til hr. Jann Sjursen, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at det vigtigste,

vi kan gøre, er at tage ansvaret for vores børn, at vi drager omsorg over for vores børn. Jeg er fuldstændig enig med hr. Jann Sjursen.

Men kan vi være sikre på, at det altid er kvinden, der bedst kan drage omsorg for sine børn? Det tror jeg ikke. Jeg tror faktisk, at fædrene er fuldstændig lige så gode til at drage omsorg for deres små børn. Når moderen er færdig med at amme, hvis hun har gjort det, er fædrene fuldstændig lige så gode til det, som mødrene er.

Og der er det bare jeg siger som ligestillingsminister: Kunne man nu ikke i lidt flere tilfælde end i dag, få fæderen til at tage børnepasningsorloven, efter at moderen har taget barselorloven?

KAD siger jo også ganske rigtigt, at kvinderne får et problem også med deres pensionsudbetaling, når det altid er dem, der tager orloven, og der mener jeg faktisk, at jeg har en forpligtelse som ligestillingsminister til at spørge: Mon ikke også, at fædrene kunne tage en større del af ansvaret og også en større del af orloven?

Jeg synes, man i den enkelte familie skal vurdere, hvornår man vil sende sit barn i institution, til pasning, eller hvad ved jeg, og så derefter måske lige overveje, om det ikke i lidt flere tilfælde kunne være fæderen, der tog orloven. Det er sådan set det, der er mit budskab.

Til hr. Frank Dahlgaards spørgsmål om, hvorvidt ligestilling er vigtigere end hensynet til børnene: Børnene er det vigtigste, det er der ingen tvivl om.

Så spørger hr. Frank Dahlgaard: Hvad med de forskellige barselordninger, der er i forskellige lande? Hvad har de betydet?

Jeg vil sige, at i Norge, hvor man har lavet en ordning, hvor man lader pengene følge børnene, har det betydet et ordentligt tilbageslag for ligestillingen. Der er færre kvinder, der er ude på arbejdsmarkedet. Kvinderne tager lidt mindre uddannelse, end de har gjort, før den nye ordning blev indført. Så faktisk har de ordninger, man har i Norge, betydet et tilbageslag for ligestillingen.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren nævner i sit svar Norge og et betydeligt tilbageskridt for ligestillingen, men er det ikke et fremskridt for børnene?

Og ministeren sagde jo netop i sit sidste svar, at i spørgsmål om ligestilling og hensyn til børnene er hensynet til børnene det vigtige. Så er det måske det rigtige, man har gjort i Norge?